

Marita G. Schmitz

**Sức hấp dẫn của người
anh em song sinh "đen tối"**

**Câu chuyện cổ tích về Ngọn lửa song sinh của tôi
- Một câu chuyện có thật -**

Sức hấp dẫn của người anh em song sinh "đen tối"

Đó là... ngay sau sinh nhật thứ 19 của tôi—sau khi chia tay với bạn trai đầu tiên (một mối quan hệ kéo dài khoảng hai năm, và tôi thực sự đã lên kế hoạch sống chung với anh ấy)—tôi đã dọn ra khỏi nhà bố mẹ và chuyển đến căn hộ riêng đầu tiên của mình. Tôi muốn tự lập và sống gần nơi làm việc. Trên hết, tôi đơn giản là không thấy lý do gì để đưa tiền cho bố mẹ để ăn ở—điều mà tôi được kỳ vọng phải làm ngay lập tức.

Vài tuần trước khi dọn ra ngoài, tôi nghe một người bạn kể về một thứ gọi là "cuộc gặp mặt qua điện thoại" được cho là đang diễn ra ở thành phố chúng tôi; nó liên quan đến một kiểu thiết lập cuộc gọi hội nghị mà nhiều người có thể nói chuyện với nhau cùng một lúc. Tôi chỉ cần thử thôi.

Thật thú vị—mọi người nói chen nhau trong một mớ hỗn độn các giọng nói. Nhưng trước tiên, tôi phải nghĩ ra một biệt danh hoặc tên gọi, vì không ai muốn tiết lộ tên thật của mình. Hầu hết mọi người chọn tên động vật hoặc tên nhân vật trong phim.

Buổi gặp mặt rất vui vẻ, và chúng tôi bắt đầu bàn về ý tưởng gặp nhau trực tiếp.

Có nhiều số điện thoại khác nhau để liên lạc—và quả nhiên, các nhóm nhỏ riêng biệt bắt đầu hình thành, những nhóm cuối cùng bắt đầu gặp nhau ngoài đời thực. Chúng tôi thống nhất một địa điểm gặp mặt mà hầu hết mọi người đều thích, và sau đó chúng tôi tập trung ở đó. Trong buổi gặp mặt đầu tiên, chỉ có một vài người—khoảng 10 đến 15 người ở nhiều độ tuổi khác nhau.

Trước khi đến buổi gặp mặt đầu tiên, tôi đã ý thấy một giọng nói đặc biệt dễ chịu gọi tên tôi. Khi chúng tôi thực sự gặp nhau, chúng tôi lập tức có sự kết nối—tất cả chúng tôi đều rất hợp nhau. Đó là một buổi gặp gỡ vui vẻ. Giờ đây, bên cạnh những cái tên và nhiều giọng nói, cuối cùng chúng tôi cũng có thể nhìn thấy khuôn mặt của những người đứng sau chúng. Tất nhiên, có một vài người mà chúng tôi tưởng tượng trông hoàn toàn khác so với thực tế. Đó là một khoảng thời gian tuyệt vời, và tất cả chúng tôi đều rất thích thú.

Sau đó, chúng tôi bắt đầu gặp nhau thường xuyên hơn—đôi khi để đi trượt băng, những lúc khác chỉ để uống nước và trò chuyện—thường là ở địa điểm quen thuộc của chúng tôi (một quán ăn hoặc quán cà phê). Lại là giọng nói ấy—hết lần

này đến lần khác—giọng nói giờ đây cũng đang liên tục gọi tên tôi; chỉ có điều, dĩ nhiên rồi, giờ đây tôi đã biết đó là giọng của ai. Và tôi cũng hòa theo, cất tiếng gọi tên anh ấy.

Chúng tôi thực sự rất hợp nhau ngay từ đầu. Như tôi đã đề cập, lúc đó tôi mới 19 tuổi, còn anh ấy đã 25 tuổi. Tôi không thể hiểu nổi anh ấy. Chúng tôi giống như bạn bè – và dù sao thì, tôi cũng vừa mới chia tay với bạn trai đầu tiên, người mà tôi đã yêu gần hai năm. Như đã mô tả trước đó, tôi cũng vừa mới dọn ra sống riêng và chỉ muốn tận hưởng cuộc sống – đi khiêu vũ và gặp gỡ mọi người. Bắt đầu một mối quan hệ nghiêm túc khác ngay lập tức là điều cuối cùng tôi nghĩ đến. Chúng tôi rất thận trọng với nhau.

Tuy nhiên, tôi nhận thấy anh ấy thực sự bị cuốn hút bởi tính cách sôi nổi và niềm đam mê cuộc sống của tôi. Và về phần mình, tôi bị thu hút bởi sự phiêu lưu của tất cả mọi thứ.

Thỉnh thoảng, chúng tôi sẽ đón nhau ở nhà để cùng đến điểm hẹn, hoặc chúng tôi sẽ đi bộ về nhà sau đó.

Tuy nhiên – vì lý do nào đó – anh ấy chưa bao giờ có động thái gì.

Mọi thứ có vẻ hơi kỳ lạ với anh ấy. Có lần, trong một buổi gặp mặt, tôi vô tình đặt tay lên vai anh ấy... nhưng không nhận được phản hồi nào.

Vì vậy, tôi tự nhủ: "Được rồi, chúng ta chỉ là bạn bè thôi - và thế là ổn."

Nhưng sau đó, cảm giác bất an bắt đầu xuất hiện: *Có lẽ tôi không đủ tốt? Có lẽ công việc của tôi không ấn tượng bằng anh ấy?* Tôi cảm thấy mình còn rất trẻ và - ồm - quá giống "một trong những người bạn nam". Có lẽ tôi không phải là mẫu người anh ấy thích - hoặc đơn giản là không đủ nữ tính.

Lúc đó, tôi không nghĩ nhiều về *tại sao* chúng tôi lại cảm thấy thân thiết với nhau đến vậy. Tuy nhiên, nghe giọng anh ấy qua điện thoại luôn mang lại cảm giác kỳ diệu - thậm chí là cuốn hút.

Tôi thỉnh thoảng tham gia các buổi gặp mặt - bất cứ khi nào tôi có hứng thú, hoặc bất cứ khi nào các hoạt động được lên kế hoạch nghe có vẻ thú vị.

Trong thời gian đó, tôi cũng đã kết bạn thân với một người trong nhóm. Tôi và bạn tôi thường đi khiêu vũ vào cuối tuần - đôi khi đến vũ trường, đôi khi đến câu lạc bộ đêm. Thỉnh thoảng, anh ấy sẽ đi theo chúng tôi.

Dần dần, những buổi tụ tập của nhóm chúng tôi thưa dần, và thay vào đó, tôi bắt đầu dành nhiều thời gian hơn cho cô bạn của mình. Thỉnh thoảng vào dịp cuối tuần, chúng tôi lại lái xe về thăm nhà bố mẹ cô ấy hoặc bố mẹ tôi, rồi ghé qua các vũ trường tại địa phương để vui chơi.

Những cuộc gặp gỡ này vẫn tiếp diễn thêm một thời gian nữa, và chúng tôi vẫn cứ tình cờ chạm mặt nhau đây đó.

Ai đó đã nói với anh ấy rằng tôi có bạn trai mới—và từ đó trở đi, chúng tôi chỉ tình cờ gặp nhau. Không bao giờ có cơ hội để nói chuyện riêng tư với anh ấy; luôn có những người khác xung quanh.

Rồi tôi đến một địa điểm hẹn khác, dùng số điện thoại khác. Và đúng như dự đoán, tôi lại gặp *anh ấy* ở đó. Khi nhìn thấy anh ấy, những từ duy nhất hiện lên trong đầu tôi là: "Ồ, lại là anh!" Vâng, thực ra tôi hơi khó chịu vì anh ấy đã tỏ ra lạnh nhạt với tôi. Tất nhiên, tôi không nhận ra rằng anh ấy nghĩ tôi có bạn trai mới. Lúc đó anh ấy đang mãi mê trò chuyện thân mật với một cô gái trẻ khác.

Chà—tôi đoán là cuối cùng tôi cũng *có* chút ghen tị.

Tuy nhiên, tôi chỉ mới phát hiện ra gần đây—trong lần liên lạc cuối cùng—rằng anh ấy thực sự đã nhận thấy điều này.

Tôi và anh ấy—chúng tôi hiếm khi gặp nhau nữa; đã khá lâu rồi—ít nhất là hai hoặc ba năm—khi chúng tôi tình cờ gặp nhau khi đi mua sắm trong giờ nghỉ trưa.

Cảm giác thật kỳ lạ—chúng tôi chỉ nói chuyện phiếm, hỏi han nhau dạo này đang làm việc và sống ở đâu.

Tuy nhiên, tôi nghĩ mình đã hơi lộp bộp. Tôi không biết nữa. Bằng cách nào đó, tôi vô cùng vui mừng khi gặp lại anh ấy. Vì chỉ có một giờ nghỉ trưa ngắn và cả hai đều đang đi mua sắm, nên chúng tôi chia tay khá nhanh—mà không trao đổi số điện thoại. Lúc đó, anh ấy đang sống ở một khu khác của thành phố, còn tôi đã chuyển ra vùng nông thôn sống với bạn trai mới. Tôi chỉ làm việc ở thành phố vào thời điểm đó.

Bằng cách nào đó, cuộc gặp gỡ đó không cho tôi chút bình yên nào. Tôi cứ mãi nghĩ về nó. Tôi cứ thấy khuôn mặt anh ấy hiện lên trước mắt—mỉm cười với tôi. Bằng cách nào đó, nó không buông tha tôi—cảm giác như có một lực hút nào đó. Đó là gì nhỉ?

Tôi cho rằng đó là khoảng một năm sau—khi tôi quyết định rằng mình vẫn muốn gặp lại anh ấy—mặc dù lúc đó tôi vẫn đang trong mối quan hệ khác. Thế nhưng chẳng hiểu sao, ý nghĩ được gặp lại anh ấy lại trở nên thật cuốn hút đối với tôi—để xem liệu thực sự có điều gì đó sâu sắc hơn giữa hai đứa hay không. Tôi cảm thấy tò mò, và khuôn mặt tươi cười của anh cứ liên tục hiện lên trước mắt tôi—cái cách anh đã rạng rỡ hẳn lên khi gặp lại tôi. Hừm, giờ thì tôi đã hoàn toàn quyết tâm phải tìm ra cho bằng được liệu giữa

chúng tôi có thực sự tồn tại điều gì đó hay không—liệu mối quan hệ này có vượt trên mức tình bạn đơn thuần hay không.

Nhưng làm sao tôi có thể làm được điều đó? Tôi khó lòng nói với bạn trai hiện tại của mình: "Em chỉ ghé qua thăm một người bạn cũ từ rất lâu rồi..."

Tuy nhiên, tôi đã nắm lấy cơ hội và - vào một ngày cuối tuần khi bạn trai tôi không có nhà - tôi lái xe đến thăm anh ấy (mất 45 phút lái xe).

Tôi bước vào căn hộ của anh ấy, và anh ấy dẫn tôi đi tham quan. "Chỗ ở đẹp đấy," tôi nói. Và rồi - tôi đơn giản là *phải* biết - anh ấy sẽ phản ứng thế nào?

Tôi đặt một nụ hôn lên môi anh ấy. Nhưng tất cả những gì tôi thấy trong mắt anh ấy là nỗi sợ hãi. Anh ấy có hỏi tôi có muốn ở lại không, nhưng tôi không thể hiểu nổi nỗi sợ hãi trong mắt anh ấy; đồng thời, tôi cũng sợ rằng mình có thể đã bị phát hiện ở nhà - rằng tôi có thể đã bị nhớ nhung, và tôi sẽ gặp rắc rối lớn nếu ở lại lâu hơn nữa. Hơn nữa, cảm giác cũ lại trở dậy: Anh ấy có thành thật không? Tôi có đủ tốt đối với anh ấy không - đủ nữ tính, đủ hấp dẫn không? Cảm giác y hệt như nhiều năm trước lại trào dâng trong tôi.

Vì vậy, tôi vội vàng nói lời tạm biệt. Tôi lên xe và lái thẳng về nhà.

Tôi tự nhủ: "Không, có lẽ cuối cùng cũng chẳng còn gì ở đó nữa – và thế là xong."

Sau đó – vài ngày hoặc vài tuần sau; tôi không nhớ chính xác hôm nay – tôi viết cho anh ấy một lá thư. Lúc đầu, tôi viết địa chỉ người gửi lên phong bì – rồi tôi gạch bỏ nó đi. Tôi gửi thư. Và thế là xong.

Khoảng hai năm sau, tôi kết hôn với người bạn trai mà tôi đang quen lúc đó – nhưng tôi chưa bao giờ thực sự quên được *anh ấy*. Hết lần này đến lần khác, tôi tự hỏi – và mơ mộng – về những gì có thể đã xảy ra nếu tôi ở lại ngày hôm đó. Chà, tôi đoán mình sẽ không bao giờ biết được, tôi nghĩ.

Hóa ra, tôi ở bên người bạn trai đó – người mà tôi đã cưới – tổng cộng chỉ bảy năm. Rồi anh ta phản bội tôi. Tôi dọn ra ngoài. Chúng tôi ly hôn.

Rồi tôi cố gắng tìm lại anh ấy—hay đúng hơn là giọng nói dễ chịu mà tôi nhớ từ những cuộc gọi điện thoại của chúng tôi. Nhưng tôi không có số điện thoại hiện tại của anh ấy—và hóa ra, anh ấy thậm chí không còn sống ở địa chỉ đó nữa. Tuy nhiên, tôi đã tìm được số điện thoại của bố mẹ anh ấy trong danh bạ.

Tôi do dự một chút—rồi tôi quyết định gọi. Tôi gọi đến nhà bố mẹ anh ấy.

Mẹ anh ấy bắt máy. Tôi hỏi tìm anh ấy và liệu bà có thể cho tôi số điện thoại của anh ấy không. Nhưng bà nói, "Hiện tại anh ấy đang hẹn hò với một người bạn gái rất hay ghen." Bà khuyên tôi rằng tốt hơn hết là tôi không nên cố gắng liên lạc với anh ấy. Chính vì lý do đó, bà từ chối cho tôi số điện thoại của anh ấy.

Tôi không nhớ chính xác nữa, nhưng tôi tin là tôi đã để lại số điện thoại của mình cho bà ấy, nhờ bà chuyển cho anh ấy để anh ấy có thể liên lạc với tôi.

Thật đáng tiếc. Tôi rất muốn nói chuyện với anh ấy về những ngày xưa và nói với anh ấy rằng tôi đã thường xuyên nghĩ về anh ấy như thế nào. Tôi chỉ đơn giản muốn biết anh ấy thế nào và liệu anh ấy có cảm thấy giống như tôi không.

Tuy nhiên, thật không may, việc tìm kiếm anh ấy của tôi đã không mang lại kết quả.

Internet ư?!? — Đúng vậy, nếu hồi đó có thứ như thế, có lẽ tôi đã tìm thấy anh ấy rồi.

Thật buồn là tôi chưa bao giờ tình cờ gặp anh ấy, và tôi cũng không biết bây giờ anh ấy đang làm việc ở đâu, vì công ty anh ấy từng làm việc đã phá sản.

Vậy là, tôi cho rằng mọi chuyện kết thúc ở đó. "Thôi, tôi hy vọng anh ấy sẽ tìm được hạnh phúc," tôi tự nhủ.

Rồi khoảng hai năm sau, tôi gặp một người bạn trai mới. Chúng tôi chuyển đến sống chung sau khoảng một năm, kết hôn và chung sống với nhau khoảng mười năm.

Thế nhưng, hết lần này đến lần khác, tôi lại thấy mình nghĩ về anh ấy. Tôi tự hỏi cuộc sống sẽ như thế nào nếu tôi ở bên anh ấy. Liệu chúng tôi đã kết hôn chưa? Liệu chúng tôi có con với nhau không?

Tôi luôn muốn có con, nhưng chồng tôi thì không.

Đời sống tình dục của chúng tôi gần như không tồn tại; Có lẽ đó là nỗi sợ hãi của anh ta - nỗi sợ rằng việc đó có thể dẫn đến việc có con. Tôi cũng chẳng biết nữa—tôi chưa bao giờ khiến anh ấy chịu mở lòng và nói chuyện với tôi về chuyện đó.

Lúc đó, tôi đã gần bốn mươi tuổi. Cuối cùng tôi cũng chấm dứt được sự lưỡng lự và bắt đầu tìm